

“Les activitats de lleure han servit per recuperar el somriure dels infants refugiats de guerra”

ALMUDENA MONTAÑO INDIA

Seguint un dels lemes de la llei escolta “som germans de tothom i treballem per la pau”, un grup de cinc joves escoltes de Blanes (l'Alba i l'Ona Lupiáñez, la Cristina Bitlloch, la Marta Schilling i en Carles Pascual) i dues de Calella (la Laura i l'Anna del Hoyo) han estat aquest mes d'agost al camp de refugiats d'Skaramagas (Atenes) per ajudar a millorar la situació de les més de 3.500 persones que hi viuen allà. Formaven part del projecte Lleure cap a Grècia, integrat per 17 joves del Bisbat de Girona i 2 d'Alacant vinculats al lleure. Han portat material, tallers, jocs, gimcanes, danses i, sobretot, molts somriures. Com que a mi també m'agrada molt jugar. He preparat un joc per realitzar l'entrevista: he fet paperets amb les preguntes i les he sortejat entre els set entrevistats...i...ens ho hem passat molt bé!

D'esquerra a dreta i de dalt a baix: Alba Lupiáñez, Cristina Bitlloch, Marta Schilling, Anna del Hoyo, Ona Lupiáñez, Laura del Hoyo i Carles Pascual. Foto Almudena Montaña

Quina valoració en feu de la vostra estada al camp d'Skaramagas?

Alba Lupiáñez: Molt positiva i satisfactòria. Hem aconseguit l'objectiu de desenvolupar el lleure entre els infants. Les activitats han servit per recuperar el somriure dels infants refugiats de guerra. La relació amb ells i entre els voluntaris ha sigut excel·lent.

Com és aquest camp de refugiats?

Laura del Hoyo: Hi ha més de 3.500 persones repartides en 410 mòduls prefabricats i 150 tendes. Disposen d'aigua corrent, electricitat i aire condicionat. Està en més bon estat que altres camps de refugiats grecs. Reben menjar dos cops al dia, sempre el mateix i no els agrada gaire. Els refugiats provenen majoritàriament d'Iraq, Síria i Afganistan, però també hi ha famílies del Pakistan, Iran, Kurdistan i Palestina.

Aquesta diversitat d'origens, llengües, religions i cultures dels refugiats, dificulta la convivència?

Anna del Hoyo: Durant el dia no-

saltres no hem vist que això suposi un problema entre els nens i nenes. Entre ells tenen molt clar de quina ètnia són, però a l'hora de fer els jocs i els tallers tots els nens i nenes són molt participatius i tenen ganes de jugar. Sí que és cert que deu ser una situació complicada conviure amb gent de països que són adversaris de guerra.

Quin futur els espera?

Marta Schilling: La majoria té l'esperança d'anar a viure a algun país d'Europa. Molts joves tenen il·lusions d'acabar els estudis a Alemanya o Suècia. Però pensem que s'han invertit molts diners en el camp perquè s'estiguin molt de temps allà i, de moment, no creiem que puguin marxar. Si la situació s'allarga pot haver problemes. Alguns veuen que les expectatives no s'acompleixen i retornen al seu país d'origen, ja que des d'Europa els faciliten la tornada.

Quines activitats heu realitzat al camp de refugiats?

Ona Lupiáñez: Començàvem amb danses i cançons per atraure'ls. Vam

organitzar un taller de màscares, manualitats, una gimcana amb 200 persones, futbol, vòlei... Els dies que havien d'anar a l'escola, picàvem porta a porta i recollíem els infants en un autobús escolar de cartró. La idea inicial era treballar amb els joves, però per la situació del camp, vam creure més interessant treballar conjuntament amb els voluntaris de l'ONG A Drop in the Ocean perquè la nostra tasca tingui continuïtat.

Com ha sigut la relació amb aquesta ONG Noruega?

Cristina Bitlloch: Molt bona. És una ONG formada per voluntaris independents. Hem treballat conjuntament amb ells i cadascú ha pogut aportar el que més bé sabia fer.

Per donar color a les parets grises, vau pintar un mural. Va ser fàcil que hi col·laboressin els joves?

M.S.: Els joves es passen el dia sense fer res. Costa motivar-los perquè també fa molta calor i acostumen a quedar-se a les caravanes. Vam pensar que pintar els agradaria i realment va ser un èxit.

A banda de les activitats per als infants i joves, vau organitzar alguna exclusiva per a dones?

O.L.: Vam crear la classe de gimnàstica de manteniment, amb estiraments, una mica de dansa... La idea era que les joves i dones s'ajuntessin i coneguessin el seu cos. Se les veia tan felices! Deien que allà eren només dones, sense cap ètnia ni religió.

Aquesta acció ha servit per crear vincles amb la resta de les refugiades?

C.B.: Sí, i tant! I també servirà perquè tinguin una motivació i puguin fer pinya en les situacions complicades. Vam habilitar un espai perquè elles poguessin continuar l'activitat.

Durant l'estada vau gaudir de la visita de Nadia Murad, una activista que lluita pels drets del poble iazi-dí. Què els va explicar als refugiats?

Carles Pascual: Va ser molt emotiu perquè la van reconèixer de seguida i a ser forts. Ella va ser una de les 5.000 segrestades el 2014 al nord d'Iraq i va

poder escapar després de mesos com a esclava sexual.

Per què heu triat portar a terme aquest projecte a Skaramagas?

L.D.H.: Perquè a les notícies vam veure que hi ha una manca d'atenció cap als refugiats de guerra. Estan en un camp de formigó sense fer res durant tot el dia. I com que el que fem al Cau o a l'Esplai és l'educació en el lleure, vam creure que amb les nostres activitats afavoriríem aquests nens i joves.

Com heu finançat el viatge?

A.L.: Cada voluntari s'ha pagat el vol, l'estada i els àpats. Per comprar material, hem fet recaptació des del Cau: un concert, pintura de cares, rentat de cotxes... i una campanya amb donacions de micromecenatge dentitats, familiars, amics... No hem rebut cap subvenció institucional.

També vau visitar el camp de refugiats d'Elliniko. Quina tasca vau realitzar allà?

A.D.H.: Vam anar cinc tardes a ajudar a organitzar el material humanitari que arriba de tot el món, sobretot d'Espanya. El camp d'Elliniko està ubicat a l'aeroport i a les antigues instal·lacions esportives construïdes a Atenes per les olimpíades del 2004. Allà hi ha moltíssimes caixes amb roba, sabates, llençols i material escolar. Un grup de voluntaris grecs jubilats coordinen l'organització del material i ho separen per talles, sexe i estació de l'any.

Teniu previst algun altre projecte de voluntariat?

C.P.: Mmm... El projecte de voluntariat el realitzem cada dissabte a la tarda amb el Cau i les activitats descoltisme. I no descartem implicar-nos en altres iniciatives on puguem ajudar. Aviat organitzarem conferències i una exposició de la nostra experiència a Skaramagas. ■

Estada al camp de refugiats d'Skaramagas, a 15 quilòmetres d'Atenes

Mesures de seguretat del camp

Monitors i infants jugant